

בגין והאפיפיור

חשבונו
עובור
ושב
מאת שלמה פרנקל

מסיפורי טבריה

לפני ימים אחדים הזדמנתי לרגל עבודתי לעיר טבריה, השוכנת לגדות אגם הכינרת. כמו בכל פעם שבה אני עוזב את תל-אביב הרגשתי גם הפעם הזו כמי שמסייר בארצות לא-נדעות, ודורך במקומות שכן-רגל אדם לא דרכה בהם מעולם. מראות מופלאים נתגלו לעיני, ובני-אדם שונים ומשונים ראיתי ושמעתי.

מכל העלילות אשר בטבריה, אספר לכם היום הזה רק על מה שקרה בבית-ההוא של אבי, השוכן כבוד במרכז איזור השעשועים של העיר, שאורכו כחמישים רגל. סביב שולחן-עץ ארוך התקבצו ו-ישוב כמה מאנשי טבריה, ושתי שם ויסקי ושתי שם יין, וגם מן הבירה לא התנזרו, ואף זיתים וגזר פרוס, מוס שוקולד וחסיילונים עלו על השולחן. "דע, לך", אמר לי אחד המסובים, בעל מלון במיקצועו, "שצודקים הערבים שבשטחים שאינם מוכנים לשלם מס-ערך-מוסף. איפה זה נשמע שבאוטונומיה ישלמו מס-ערך-מוסף? אלא מה? אתה חושב שהערבים המציאו את זה? לא ולא! הערבים למדו מהטבריינים. טבר-יה, תדע לך, היא אוטונומיה. אנחנו לא מכירים כאן במס-ערך-מוסף! לא לוק-חים ולא משלמים!" ואחר-כך הליל אחד ושמו יובל, שיש לו זיכיון על חוף מסויים, את החוף

כולם מנסים להבין מה פתאום קפץ ראש ממשלתנו מנחם בגין וסיפח את הגולן, ומוצאים סיבות מסיבות שונות. המוני הסברים כבר קיבל בישראל לעניין הזה. אבל מה, כמו שקורה לא פעם במיקרים כאלה, פסחו על המובן מאליו, זה שאינו צריך ראייה, ובעניין הזה יש לי סיפור.

היה פעם אפיפיור אחד, נקרא לו

ויקטור פאולוס השני
עיוורת וחרשת

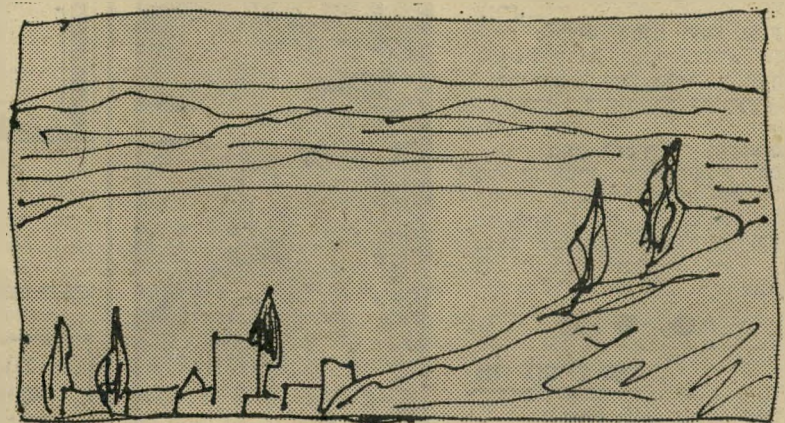
ויקטור-פאולוס השני, נניח. אותו אפיפי-יור נתקף יום אחד בדיכאון עמוק מאוד-מאוד. הביאו אליו רופאים ואי-צטגני-נים, קוסמים וידעונים, מדענים ואלכי-מאים, ועמד עליו הגדוד הזה, ופיספשו וחקרו, ובדקו ומצאו את סיבת הדיכ-און, ואחת היתה דעתם בעניין התרו-פה: האפיפיור ירום-הוד-קדושתו צריך לאשה.

התחבט האפיפיור והתלבט, שהרי הוא

מנחם בגין הראשון
פשוט אהבה

"זה רק מאה על מאה!" אמר טבר-ייני אחר. אבל יובל בשלו. 22 דונם יש בחוף שלו, ולא יעזור שום דבר. "תסביר, תסביר בדיוק איך", אמר ליובל בעל מלון אחר, לא זה שנים את נאום האוטונומיה. ובכן, יובל לא התעצל, לקח מפית-שולחן, הוציא עט מנכבייכיסו, ורשם: "הנה, עשרים ושניים דונם זה עשרים ושניים אלף מטר. האורך של החוף זה שלוש מאות וחמישים מטרים. עש-רים ושניים אלף לחלק לשלוש מאות וחמישים... טוב, אולי יש לי בחוף רק שנים-עשר דונם, אבל מה, יש לי זיכיון לייבש עוד עשרה דונם מהכינרת!" ככה יצא יובל מהבוקר של החוף. זה מה שהוא חשב.

ממראות טבריה
22 דונם

בעל המלון השני לא הירפה ממנו. "תעשה לנו את החשבון ותראה לנו איך יש לך שנים עשר דונם", תבע בתוקף. שוב נטל יובל מפית-שולחן ועט, ושוב חישב בחישוביו, ויצא לו שרוב החוף הממוצע אצלו בערך שלושים ומשהו מטרים, ועל זה הוא היה מוכן להת-עקש.

"איך שעכשיו שתיים בלילה, יובל", אמר לו בעל המלון, "אנחנו נוסעים עכ-שיו לחוף שלך, ואתה עומד בנקודה הרחוקה ביותר מהכינרת, ומתחיל לט-

שלו ונפלאותיו, ואף הכריז בגאווה על גודל החוף הזה: 22 דונם. כאן התררה שתקפה פתאומית, וכל העיניים ננעצו ביובל. "אולי שני דונם?" הציע לו מי שה-ציע מוצא של כבוד. "לא", עשרים ושניים דונם חוף!" אמר יובל. "מה אתה מדבר! כל הכינרת אין לה עשרים ושניים דונם!" אמר אחד. אחר, "אתה יודע מה זה דונם בכלל? דונם זה אלף מטר על אלף מטר!"

נצות טובות

לפי עניות דעתי צריכה לקום רשות בינלאומית שתעזור לשליטי העולם לש-לוט בארצותיהם בדרך של מותן עצות טובות. הנה כמה עצות לדוגמה, ש-רשות כזאת יכולה לעוץ: פולין: מוטב שזו תילמד מנסיונה של ישראל, ותעבור משיטת המימשל ה-צבאי לשיטת המינהל האזרחי! גם שם, כמו פה, אפשר להפקיד את המינהל בידי פרופסור, אולי מאוניברסיטת מוס-קבה, אחד שאוהב את הפולנים בדיוק כמו שהפרופסור מנחם מילסון אוהב את הערבים.

ישראל: לפי דברי ראש-הממשלה, הסתדרה ישראל במשך לא פחות מ-3700 שנים בלי מיזכר ההבנה האסטר-טגי עם ארצות הברית, ותמשיך להסת-דר עוד 3700 שנה. וכאן, כמובן, מתעור-רת השאלה: מה יקרה בעוד 3700 שנה? מוצע בזה לממשלת-ישראל לה-קים לאתרו ועדה שתבדוק כבר עכשיו את האלטרנטיבות שיעמדו לפנינו כא-שר תפוג הארכה שנתן לנו ראש-הממש-לה.

ארצות-הברית: ארצות-הברית הצ-ליחה להסתדר רק 205 שנים ללא מיז-כר ההבנה האסטרטגי עם ישראל, וספק רב אם תוכל להסתדר עוד 205 שנים בלעדיו. ועדה כמו בסעיף הקודם מוצעת לממשלה ארצות-הברית.

פור בצעדים. על כל מטר שאתה נשאר יבש אחרי עשרה מטר — אני נותן לך על-המקום אלף לירות, הולך?" יובל נעץ במענו מבט מיוסר. "ורק תנאי אחד יש לי", לא הירפה ממנו בעל המלון, "שאתה הולך בלי גל-גל הצלה!"

ואחר-כך בא לשבת עימנו בשולחן גם אבי, שהוא בעל המקום, ובשעות היום הוא גם מנהל חנות מכולת, שבטבריה, כמו בני-יורק, קוראים לה מיני-מרקט. וזה הסיפור שסיפר לנו אבי: התחילה לבוא אלינו לקניות איזה אחת זקנה. כל יום היתה קונה שני לבן ולחם ועוד משהו, וכשהיתה באה אלי לשלם, היתה אומרת: "אתה יודע מי אני? אני אס-אלי-יוסף השוטר!" ככה ביום הראשון, ככה ביום השני, ככה ביום השלישי. כל יום אותו סיפור:

ממלא-מקום ולא אחי-האדם, ולבסוף הגיע לכלל החלטה, ומי שמכיר את נפש האדם יודע בדאי מה החליט. קרא האפיפיור לעוזרו וראש לישכתו, נניח שזהו הבישוף נואל קדישוס, ואמר לו:

"הבא לי אשה, אלא מה, בקשה לי אליך, שתהיה עיוורת." "לשם מה לך עיוורת?" שאל הבישוף המופתע. "בכל אופן..." מילמל האפיפיור במ-בוכה, "רצוי שלא תדע את מי היא מש-רת בקודש."

פנה הבישוף קדישוס ללכת, עיכב אותו האפיפיור. "יודע אתה מה", אמר לו, "שתהיה גם חרשת."

"ומדוע עליה להיות חרשת?" שאל הבישוף שכבר התחיל להרהר בקשיים המזומנים לו. "יודע אתה... שמה ייפלט מפי בשעת הריחתה איזה דבר שטות," הסביר הא-פיפיור, ולא בלי הגיון היו הדברים.

שוב פנה הבישוף קדישוס ללכת, ושוב עיכב האפיפיור בעדו. "בקשה אחרונה לי אליך", אמר ל-עוזרו, "שיהיה לה טוסיק גדול." מובן שהאפיפיור לא אמר בדיוק טוסיק, אבל בלטינית המילה נשמעת נורא, ומוטב שיהיה טוסיק. הפעם לטינית או לא לטינית — נדהם הבישוף קדישוס ב-אמת.

"ניחא — עיוורת, מילא — חרשת, אבל אשה עם טוסיק גדול, למה לך, אדוני?" "פשוט מאוד, אני אוהב נשים עם טוסיק גדול!" הכריז האפיפיור ותם ה-סיפור.

זהו, חברים וחברות. אפשר שלהחל-טתו של ראש-הממשלה מנחם בגין לס-פח את רמת-הגולן לישראל יש מיני סיבות וטעמים רבים וגם שונים, אבל אפשר גם שממש כמו שאותו אפיפיור פשוט אהב נשים עם טוסיק גדול, כך גם מנחם בגין, פשוט אוהב את רמת-הגולן! כן, פשוט אוהב אותה, ומכאן כל הסיפוח הזה.

נשאלת השאלה

נשאלת השאלה: מדוע החליט דו"ר קא עכשיו הוד-מחלתו ראש הממשלה מנחם בגין לבטל את מיזכר ההבנה האסטרטגי עם ארצות-הברית? השאלה נשאלת, כמובן, על-ידי הד-יוטות גמורים בעניינים בינלאומיים וא-חרים. כל מי שענינו בראשו מבין מידי: מיזכר ההבנה נחתם, כזכור, על בסיס ההנחה שאויבי ישראל האמיתיים הם הסובייטים. וכאן נכנס המשבר הפולני לתמונה. במשבר זה הוכח בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים שהסובייטים אינם אלא נמר של נייר. אילו מאורעות כאלה כמו שקרו בפולין, היו קורים אצל בגין, הוא היה מסתדר בציק אחד עם המור-דים. הוא לא היה נותן לשום גנרל ירוזלסקי או מוסטפה דודין לשחק מי-ש-חקים באוטונומיה. קצת אלות, קצת גז, וראו את העניין כמסודר.

זהו, הוד-מחלתו הגיע למסקנה שהוא לא צריך את האמריקאים בשביל להס-תדר עם הסובייטים, "הנוראים", הוא יכול לעשות זאת לבדו, בלי כל הסיבו-ים הכיבוקרטיים המיותרים והתיאור-מים המסובכים שיכול היה מיזכר הה-בנה להמית על ראשו.

"אתה יודע מי אני? אני אס-אלי-יוסף השוטר!"

ביום הרביעי נמאס לי הסיפור. איך שהיא אמרה: "אתה יודע מי אני?" — אני ואמר לה: "כן, את אס-אלי-יוסף השוטר!" "ואללה!" פתחה עלי זאת זוג עיניים, "מאיפה אתה ידעת?" עד כאן סיפורי טבריה.